AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de LIA MĂRSU

TAINA CHINEZULUI

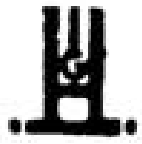

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

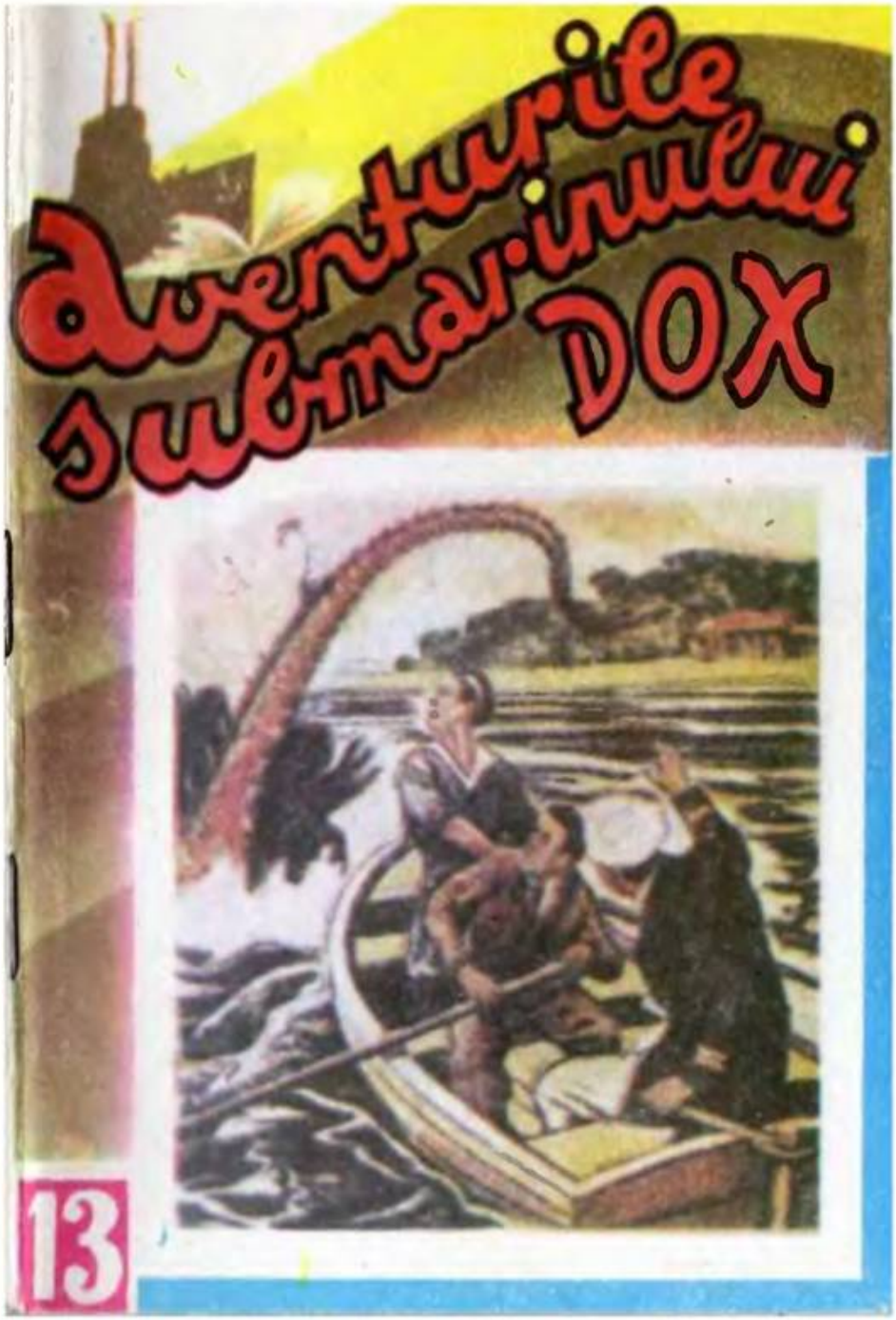
Aventurile
submarinului
DOX
13

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de LIA MĂRSU

TAINA CHINEZULUI

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
NEGUSTORUL FU NANG

HM! NU-MI PREA MIROASE MIE BINE PE AICI:.. mormăie Petre, intrând împreună cu Farrow, George şi doctorul Bertram în micul restaurant, care stătea cam singuratic la marginea portului din Makassar, în insulele Celebes.

— Tăcere! îi şopti căpitanul, cred că-ţi dai seama că nu trebuie să-atragem atenţia asupra noastră. E destul de prost c-am fost nevoiţi să venim încoace, spre a ne cumpăra acid pentru acumulatori. Nu ştiu ce să zic, dar în drumul ăsta spre Saigon numai de buclucuri am dat.

Cei patru marinari, purtând haine civile, străbătură sala plină până la ultimul loc. Găsiră cu greu o masă. Alături de ei se afla o societate zgomotoasă si un bărbat înalt, blond, vorbea cu glas tunător. Părea să fie neamţ, dar vorbea englezeşte:

— ... am văzut-o doar eu ochii mei, tocmai spunea el, era o coadă lungă şi groasă de calcan, cu spinul acela uriaş înfipt într-unsa. A trecut aproape de tot de barcă, ridicând apa la câţiva metri înălţime. Marinarii s-au întors repede şi au vâslit ca nebunii înapoi la vapor. Dracu s-o ia nici pe corabie nu ne mai simţim în siguranţă şi-am face bine să ne cărăbănim de pe aici.

— Ei, da, există calcani care ajung la mărimi uriaşe, îşi dădu cu părerea unu din cei de faţă, un om mai în vârstă, cu barba albă şi figura inteligentă. S-au văzut cazuri când au smuls vaporul din ancoră şi s-au încolăcit în jurul lanţului. S-au prins calcani care aveau lungimea de nouă metri şi fără coadă măsurau şapte metri. Cred şi eu că marinarii au luat-o la fugă când dihania a început să dea din coada ei grozavă. Ceea ce mă miră, însă, e că s-a apropiat atât de mult de ţărm.. De obicei, nu prea se încumetă.

— Cu toate astea vasul nostru se găsea aproape de tot de ţărm când s-a ivit calcanul. Voiam să cumpărăm zahăr din birtul care se află pe acolo. Interesant e că localul acesta are un calcan zugrăvit pe firmă.

— Aşa e, am văzut şi eu casă aceea, interveni un alt marinar, un uriaş, cu părul roşu al cărui chip trăda brutalitate. E pe una din insulele alea mici, cam la vest.

— Cu alte cuvinte în arhipelagul Spermonde? întrebă bătrânul. Ce rost are acolo un birt? Cine Dumnezeu se abate prin locurile alea?

— Totuşi, se văd adesea bărci cu motor şi corăbii malaieze, răspunse roşcovanul. Nu-i duce tu grija birtaşului, îşi scoate el de-o pâine.

Bătrânul făcu o mutră serioasă şi clătină încetişor capul. Gestul acesta avu asupra roşcatului aceeaşi înrâurire pe care o are o basma roşie asupra taurului.

— După cum văd, nu prea îţi vine că crezi, izbucni el şi lovi cu pumnul în masă, încât săriră în sus toate paharele. Când îţi spun, eu că mulţi negustori din Makassar şi marinari de pe vapoarele străine pescuiesc pe acolo, să ştii că aşa e. Ai înţeles?

— Eu locuiesc de patru ani aici în Makassar, răspunse bătrânul, liniştit şi umblu cu corăbioara mea adesea prin arhipelagul Spermonde, dar până acum n-am văzut pe nici unul pescuind pe acolo.

Uriaşul sări de pe scaun şi ridică pumnul, gata să-l repeadă în potrivnicul său.

— Ţi-ai pierdut minţile, Morton? răcni patronul.

Câţiva muşterii de pe la alte mese se ridicară de asemenea în picioare, speriaţi. Petre tocmai dusese la gură un pahar cu whisky, când se produse atacul roşcovanului. Fără să stea o clipă pe gânduri, îşi zvârli paharul drept în obrazul marinarului, apoi se ridică de la locul său şi cu o smucitură făcu să cadă în jos braţul ridicat. Morton — cum îl numise patronul — scoase un răget de taur. Whisky-ul tare îl orbise aproape şi începu să-şi frece ochii ca un disperat. Pentru moment era scos din luptă, dar când i se limpezi înaintea ochilor, se năpusti asupra lai Petre cu un strigăt răguşit. Era ceva mai înalt decât Petre, poate şi mai puternic. Uriaşul era însă mai sprinten şi antrenat în tot soiul de sporturi, printre care şi boxul.

Cei de faţă, care se aşteptaseră, desigur, să-i vadă încăierându-se, rămaseră cam dezamăgiţi când Morton îl doborât de Petre cu o singură lovitură în bărbie.

Cu toate acestea, spectatorii nu-şi precupeţiră aplauzele pentru Petre. Acesta zise însă patronului:

— Cine este Morton ăsta? Cred că va trebui să mă păzesc de el cât timp voi rămâne în Makassar, căci va căuta să se răzbune.

— Hm! Morton e timonier pe o corabie care aparţine chinezului Fu Nang, răspunse birtaşul. Pare să câştige bine la stăpânul său, căci totdeauna are franci.

— Aşa e, asta m-a surprins şi pe mine, interveni bătrânul căruia Petre îi luase apărarea.

Se apropie de uriaş, îi întinse mâna şi-i, spuse cu căldură:

— Mulţumesc, domnule.

— N-ai de ce, nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Petre, simplu. Cu ăsta de colo nu cred să mai dau ochii vreodată, adăugă el, aruncând o privire marinarului care zăcea la pământ, fiindcă părăsim Makassar încă în cursul zilei de aii.

— Cu toate astea n-ar fi rău să te păzeşti, îl sfătui bătrânul. Morton e foarte răzbunător din fire şi viclean nevoie mare. Atâta vreme cât vei fi în Makassar, să nu te miri dacă o să te atace pe furiş Dacă eşti cumva străin pe aici, ţi-aş putea fi de vreun ajutor. Mă numesc Gerard Koster, am fost marinar pe vremuri, acum însă mă îndeletnicesc cu negoţul, îţi stau cu plăcere la dispoziţie.

— Asta se potriveşte de minune, interveni Farrow... Poate că ne vei putea ajuta sa găsim ceea ce ne trebuie. Sunt de părere să plecăm, căci nu prea am timp de pierdut.

Morton zăcea nemişcat. Petre însă avea impresia că el se preface numai, aşteptând momentul prielnic să-l atace pe furiş, pentru a se răzbuna.

— Fireşte că putem pleca, răspunse Koster. Mă bucur din inimă c-am dat peste nişte oameni cumsecade. Sunteţi musafirii mei, până veţi părăsi Makassar-ul.

— Cu plăcere, domnule Koster, zise căpitanul, amabil. Iartă-mă că nu ne-am recomandat încă. O vom face când vom fi afară.

Ultimele cuvinte le rostise încetişor şi-l privi pe Koster cu înţeles. Căpitanul plăti, apoi se pregătiră să părăsească localul.

Petre nu-l slăbise o clipă din ochi pe Morton şi după ce făcu un pas spre uşă întoarse repede capul. Bănuise ei ce se va întâmpla: „leşinatul” se folosise de o clipă când nu era observat, sări în picioare şi trase repede un cuţit din buzunar. Dar n-apucă să tacă bine săritura, că Petre se şi repezi spre el.

Cu mâna stângă apucă dreapta lui Morton şi cu dreapta îl pocni încă o dată sub bărbie, culcându-l la pământ. Se aplecă apoi şi luă cuţitul, care-i scăpase din mână.

— Mai bine să-l păstrez eu, zise el, căci n-am poftă să mă trezesc ciopârţit

Fără să-i mai pese de victima sa, se întoarse şi-i urmă pe tovarăşii săi.

— Domnilor, zise Koster, când fură afară, v-aţi făcut din Morton ăsta un duşman înverşunat. Să fiţi cu mare băgare de seamă dacă aveţi drum prin locurile astea. Morton străbate adesea apele cu corabia chinezului şi se poate să vă mai întâlniţi cu el.

— Nu cred să ne mai revedem, răspunse căpitanul, zâmbind. Cât despre dumneata, sunt sigur că nu ne vei trăda. Probabil că ai auzit de numele meu, sunt căpitanul Farrow.

— Ah! Ce bine îmi pare! exclamă Koster, plin de bucurie. Sunt fericit, că vă cunosc, domnule căpitan. Am auzit despre faptele dumneavoastră vitejeşti şi v-am admirat sincer. Vă voi ajuta cât îmi va sta în puteri. Dar încă o dată: feriţi-vă de Morton. De acum încolo va trebui să mă păzesc şi eu de el.

Farrow prezentă bătrânului pe însoţitorii săi, apoi zise:

— De ce se înfuriase atât de rău Morton când spuneai că n-ai văzut niciodată corăbii în arhipelagul Spermonde? Trebuie să fie un motiv la mijloc. Aş dori să văd şi eu restaurantul acela, a cărui firma e un calcan. Apoi mă interesează şi faptul dacă există pe acolo un calcan atât de uriaş cum povestise marinarul. Îmi pare foarte ciudat însă că monstrul trăieşte în ape atât de puţin adânci şi că a atacat corabia.

— Şi mie mi s-a părut ciudat, zise Koster. Toată chestia cu restaurantul singuratic şi furia lui Morton nu prea mi se pare lucru curat, orice aţi zice dumneavoastră.

— Lasă că mergem noi pe acolo şi om vedea ce e, zise Farrow. În primul rând chestia mă interesează foarte mult şi pe urmă aş dori să ţin seamă de prevenirea dumitale cu privire la Morton şi să încerc dacă nu cumva îl putem face nevătămător. Chiar dacă nu prea coborâm pe uscat, mai ales prin porturi, totuşi el poate fi o primejdie pentru noi.

— Foarte adevărat, domnule căpitan, încuviinţă Koster. Va încerca chiar să vă găsească, deşi nu prea îi va veni uşor. Dar ţineţi într-adevăr să mergeţi pe insula cu birtul singuratic? Aş zice să vă lipsiţi mai bine, căci am o presimţire că se petrec pe acolo lucruri nu prea curate.

— Tocmai de aceea mă interesează, zise Farrow râzând. Mai întâi să rezolvăm chestia principală pentru noi. Aş putea găsi pe aici două baloane cu acid pentru acumulatori?

— Fireşte, domnule căpitan: Fu Nang, chinezul despre care vorbeam le are în depozit. Hm! s-ar prea putea să dăm acolo de Morton, dar dacă ne grăbim, vom ajunge înaintea lui.

Şi-i voi spune chinezului ce fel de poamă e timonierul său.

Îi conduse pe prietenii noştri de-a lungul străzii principale şi în curând ajunseră în faţa unui soi de şopron lung, vopsit în alb, unde erau depozitele lui Fa Nang.

Căpitanul Farrow şi tovarăşii săi îşi dădeau bine seamă că trebuia să se ferească de răzbunătorul Morton, de aceea îşi ţinea revolverele la îndemână.

Negustorul Fu Nang făcea impresie bună în aparenţa. Era înalt şi subţire, purta un costum de tropice bine croit şi avea maniere distinse. Farrow, însă, care se pricepea la oameni, zări în ochii chinezului o expresie careul îndemnă să fie cu băgare de seamă. Îşi spunea că individul acesta ar face moarte de om, dacă ar fi să tragă ceva foloase de pe urma unei crime.

Când Koster ceru două tuburi de acid, chinezul făcu ochi mici şi-i măsură pe Farrow şi oamenii săi ca o privire care căuta să pătrundă în fundul sufletelor. Căpitanul avu o senzaţie neplăcută. Să bănuiască oare ceva chinezul ăsta despre submarinul căutat de autorităţi? În orice caz, cantitatea mare de acid cerută de Koster trebuia sa-i dea de bănuit. Dar Farrow se linişti repede. Ce-i putea face Fu Nang? Submarinul se afla afară din oraş, într-un golf ascuns privirilor. De asemenea, şi barca de aluminiu, cu care veniseră încoace, era la loc sigur. Koster va duce tuburile cu acid la barcă, apoi chinezul putea să facă ce-o vrea. Se aflau aici pe teritoriu olandez şi n-avea să se teamă de nimic. Plăti preţul cerut, apoi Koster povesti lui Fu Nang chestia cu Morton.

Chinezul îşi exprimă imediat părerea de rău pentru cele întâmplate, făgăduind că-l va pedepsi aspru pe timonierul sau. Când însă, Koster pomeni de birtul singuratic, Farrow observă că privirea chinezului se întunecă. Nu cumva Fu Nang...?

Nu-şi putu ţese gândul în întregime, căci din uşa magazinului se auzi un strigăt de furie. În clipa următoare, Morton se năpusti asupra lui Petre, ţinând în mină un drug de fier cu vârful ascuţit.

Eroii noştri traseră imediat revolverele din buzunare, hotărâţi să-l culce la pământ pe timonierul înfuriat. Dar Fu Nang sări ca o pisică înaintea uriaşului. Farrow se aştepta ca

în clipa următoare chinezul să se prăbuşească la pământ cu ţeasta sfărâmată, căci Morton era într-o stare încât te puteai aştepta la orice din partea lui. Fu Nang, aruncă numai braţul drept înainte, apucând gâtul marinarului. Era un atac folosit de popoarele asiatice şi care se întemeia pe cunoaşterea temeinică a anatomiei corpului omenesc.

Morton se clatină, scoase un horcăit înfiorător şi se prăbuşi greoi la pământ. Prin gura-i întredeschisă ţâşni sângele.

Fu Nang privi liniştit la victima sa, apoi, întorcându-se spre Farrow, făcu o plecăciune şi zise:

— Morton nu mai prezintă nici o primejdie pentru dumneavoastră, domnilor. Mi-am ţinut făgăduiala şi l-am pedepsit aspru. Graiul i-a pierit pentru totdeauna. Să pun să vă ducă baloanele cu acid pe vapor?

— Nu, mulţumesc, răspunse Farrow, politicos. Domnul Koster va avea bunătatea să le ia cu o trăsură.

Fu Nang zâmbi şi zise:

— Domnii mei, eu fac tot felul de afaceri şi ştiu să fiu discret. Puteţi avea deplină încredere în mine. Dar fie cum vreţi dumneavoastră, le voi ţine la dispoziţia domnului Koster. Vă pot, însă, împrumuta un cărucior, pe care mi-l va aduce înapoi domnul Koster.

— Da, asta mi-ar convenit căci economisim timpul,

Fu Nang chemă un servitor şi-i dădu o poruncă pe limba lui. Farrow regreta mult că nu ştia chinezeşte, căci Fu Nang vorbi cam mult servitorului, ceea ce i se păru suspect. Îl privi pe doctor, care ştia multe limbi şi observă pe chipul acestuia o expresie de încordare.

Servitorul se făcu nevăzut şi Fu Nang, zâmbind necontenit, se adresă din nou lui Farrow.

— Trebuie să-i explic în amănunţime cel mai mic lucru servitorului meu. Vă mai trebuie ceva, domnule? Mărfurile mele sunt de primă calitate, ceea ce vă poate confirma domnul Koster.

Farrow se gândi o clipă, dar nu-i dădu nimic în gând. Tocmai atunci se înapoia şi servitorul, trăgând după el un cărucior mare şi solid. Cele două baloane fură încărcate. Koster şi Petre luară căruciorul şi plecară din prăvălie.

— Ah! aş avea nevoie de o sticluţă cu benzină pentru bricheta mea, se adresă doctorul lui Fu Nang.

Farrow fu cam surprins de cererea asta, căci aveau pe submarin benzină destulă. Dar se feri să pună vreo întrebare, sau să-şi trădeze surprinderea. Îşi spunea c-o fi având vreun motiv temeinic doctorul.

După ce acesta plăti sticla cu benzină, îşi luară rămas bun de la chinez. Morton zăcea nemişcat la pământ. Doctorul observă însă, în trecere, că respira din nou regulat.

Când se îndepărtară de prăvălia lui Fu Nang, căpitanul se grăbi să întrebe:

— Dragă doctore, ce spunea chinezul servitorului său? Doar n-ai cumpărat benzina de florile mărului?

— N-am priceput totul, căci prea vorbea repede, atâta doar am înţeles ca individul să ungă, roţile căruciorului cu nu ştiu ce fel de unsoare. Mi-am spus atunci că va îndruma un câine pe urmele noastre. Poate că Fu Nang bănuise cine suntem şi vrea să pună mâna pe premiul oferit de fostele puteri aliate. Privirile lui nu mi-au plăcut deloc.

— Nici mie, zise căpitanul. Şi eu am avat acelaşi gând cu dumneata. Fără îndoială că bănuieşte în noi pe cei căutaţi. Cine cumpăra atâta acid pentru acumulatori şi o transportă pe furiş? Vom curăţa roţile căruciorului de îndată ce vom ieşi din oraş.

Petre şi Koster erau cu mult înainte. Farrow, George şi doctorul se grăbiră şi-i ajunseră din urmă. Când fură la ultimele case ale oraşului opriră căruciorul şi spălară roţile cu benzină. Îşi urmară apoi drumul în linişte şi după o jumătate de ceas ajunseră la desişul în care îşi ascunseseră barca. Tovarăşii îşi luară rămas bun de la Koster, care-i încredinţa încă, o dată că nu va sufla nici un cuvânt despre local unde au fost transportate baloanele cu acid.

II
URMĂRIŢI DE POLIŢIE

CELE DOUA BALOANE fură încărcate în barcă, tovarăşii luară loc alături şi Petre, prevăzător ca întotdeauna, privi mai întâi printre crengile desişului spre largul mării. Deodată, scoase o exclamaţie şi spuse în şoaptă:

— Se vede o barcă cu motor, cu poliţişti olandezi şi vameşi. Probabil că umblă după contrabandişti. Cred însă c-ar îi bine să ne păzim noi.

— Firește, zise Farrow. De fapt, nu ştiu dacă trebuie plătită vamă pentru acid de acumulatori, dar asta n-are de-a face. Oricum, e bătător la ochi să dea peste noi în bărcuţa asta, vâslind de-a lungul coastei. Trebuie să rămânem ascunşi până vor pieri în zare. Ei, iată-l pe domnul Koster că se întoarce.

Fostul marinar se apropie de ţărm, se aplecă şi zise încetişor:

— Domnule căpitan, pe câmp dau târcoale poliţişti, l-am văzut şi pe Fu Nang, cu un câine după el. Ne-au pierdut urma, căci aleargă fără rost, încolo şi încoace. Mă tem însă că vor veni spre, noi.

— Hm! ar fi cam neplăcut, zise Farrow. Dar ce putem face? Pe mare a apărut o barcă cu motor, cu poliţişti şi vameşi. Trebuie să ne ascundem cât mai bine, ca să nu ne poată găsi. Căruciorul unde l-ai lăsat, domnule Koster?

— L-am ascuns într-un tufiş şi trag nădejde că nu vor da de el. Cred, totuşi, că vor descoperi potecuţa pe care am apucat venind încoace. Poate că izbutiţi s-o luaţi de-a lungul ţărmului, ocrotiţi de crengile aplecate ale tufişurilor.

— În cazul acesta trebuie să vii neapărat şi dumneata cu noi, domnule Koster, zise căpitanul. Ai putea avea neplăceri dacă vor da de dumneata aici. Fu Nang va susţine, desigur, că ai ajutat la transportul celor două baloane cu acid. Când primejdia va fi trecută, te vom debarca pe uscat.

Koster urmă sfatul căpitanului şi sări în barca de aluminiu, care se scufundase mult sub povara pe care o ducea.

Când primejdia părea oarecum înlăturată, barca începu să înainteze puţin printre crengile tufişului şi ajunse la vreo cincizeci de metri de locul unde se oprise întâi. Printr-o deschizătură largă în frunziş, se putea vedea marea până la

ţărm şi când George scoase cu băgare de seamă capul, zări barca îndepărtându-se direct spre, locul unde se aflau ei.

Se retraseră repede câţiva metri îndărăt şi rămaseră liniştiţi. Peste puţin timp auziră zgomotul elicei care se învârtea înapoi, ca să stopeze. Se auziră şi glasuri din ce în ce mai lămurite. Unul din ele spunea în olandeză:

— Fu Nang ne-a alarmat degeaba. Mă mir, căci el e de obicei vrednic de încredere.

— Domnule comisar, gândeşte-te, însă, cât de ciudat e faptul că străinii au cumpărat o cantitate atât de mare de acid. Numai un submarin are atâţia acumulatori, necesari călătoriei sub apă. Koster ăla, care a cumpărat baloanele, nu-i va trăda pe prietenii săi, dimpotrivă, va căuta să-i ocrotească, dacă e vorba într-adevăr dé căpitanul Farrow cu oamenii lui. Bănuitor e şi faptul că de la un loc se pierd urmele roţilor. Fu Nang o fi având el dreptate în chestia cu benzina, indivizii au spălat roţile cu ea, dar asta înseamnă că Farrow pricepe chinezeşte. Să nădăjduim, însă, că Vassen şi poliţiştii vor sosi curând de pe câmp şi atunci vom vedea ce e de făcut.

Tovarăşii se priviră cu înţeles. După cât se părea, chinezul se afla în bune relaţii cu poliţia şi sub ocrotirea acestei prietenii îşi făcea în voie şi afacerile lai, mal mult sau mai puţin cinstite.

Se scurse vreun sfert de ceas în linişte, apoi se auziră dinspre ţărm crengi trosnind, foşnet de frunze şi glasuri omeneşti.

— Ei, Vassen, n-ai găsit nimic? strigă comisarul din barcă. Ce Dumnezeu, Fa Nang e om de încredere! Ce-ar fi să dăm drumul câinilor să cerceteze tufişurile? Astfel trebuie să dăm de ei.

— Da unde or fi lăsat căruţul chinezului? întrebă Vassen. Nu prea cred să se fi îndreptat încoace. Mai mult ca sigur c-au făcut un ocol şi-or fi acum pe malul celălalt. Ştiau pesemne că vor fi urmăriţi de câinele chinezului, la ce alta să fi cumpărat benzina, dacă nu pentru a spăla roţile?

— Drace! parcă aş zice că ai dreptate, Vassen! mormăi comisarul. Acum e, desigur, prea târziu, cine ştie pe unde o fi ajuns submarinul! Pe Koster ăla o să-l luăm noi la zor să ne spună unde au fost duse baloanele. De vreme ce suntem aici, nu strică să dam drumul câinilor să cerceteze desişul. Stai că venim pe ţărm să discutăm planul în amănunţime. Se auzi lămurit cum traseră barca lângă ţărmul de corali şi cum coborâră apoi, discutând ca însufleţire între ei.

După câteva clipe de chibzuială încordată, George ridică brusc capul şi-l privi pe tatăl său cu ochi scânteietori.

— Tată, zise el, am născocit un plan minunat. Barca poliţiei a rămas fără pază şi mă gândesc să le joc un renghi. Voi înota într-acolo şi le voi strica motorul, tăind numai conducta de benzină, care e de aramă. Treaba va merge uşor, apoi ne cărăm de aici. Va trebui să trecem prin deschizătura din tufiş, dar ei nu ne vor putea urmări, căci, până să-şi facă reparaţia, noi vom fi pe submarin.

— Hm! ideea ta nu e rea, zise căpitanul, dar e cam primejdioasă. Dacă te descoperă, suntem şi noi pierduţi, căci atunci vor şti olandezii că ne aflăm pe aproape.

— Tată, să n-ai nici o grijă, fac eu treaba lesne, zise tânărul, plin de încredere. Ştii doar că mă pricep la înot şi la afundare în apă. Poate că nici nu va fi nevoie să pătrund în barcă, ci să le stric numai elicea pe dinafară sau să găuresc fundul.

— Bine, aprobă Farrow, codindu-se. Numai, vezi să nu fii descoperit, căci atunci suntem pierduţi cu siguranţă.

George începu să se dezbrace şi zise:

— Pierduţi am fi dacă vor da drumul câinilor să cerceteze desişul. Inteligentele animale ne vor adulmeca urma, asta e în afară de orice îndoială. Sunt încredinţat că planul meu e bun şi voi purta eu de grijă să reuşească.

— Domnule Koster, zise acum Farrow, cred că cel mai nimerit lucru ar fi să mergi cu noi. Ai auzit că poliţia nu te va lăsa cu una, cu două,

— Nu, domnule căpitan, autorităţile nu-mi pot face nimic. Cine m-ar fi putut opri să-ţi dau o mână de ajutor pentru transportarea celor două baloane cu acid? Plecaţi sănătoşi, eu cobor aici şi mă duc la locul unde am lăsat căruciorul, căci trebuie să-l duc înapoi chinezului. Aş merge cu plăcere cu dumneavoastră, în arhipelagul Spermonde, dar mi-e cu neputinţă să-mi părăsesc afacerile. M-a bucurat mult cunoştinţa dumneavoastră, domnule căpitan.

— Dacă veţi mai veni cândva prin Makassar, vă rog să nu mă ocoliţi.

— Bine domnule Koster, să nădăjduim că ne-om revedea, zise Farrow cu căldură. Primeşte mulţumirile mele pentru ajutorul pe care n-i l-ai dat!

Îşi strânseră mâinile, apoi Koster ieşi din barcă şi rămase nemişcat, în loc. Nu trebuia să atragă atenţia poliţiştilor prin zgomotul ce l-ar fi făcut tăindu-şi drum prin tufiş. Va aştepta deci, până ce George va îndeplini planul îndrăzneţ.

Farrow, fu cuprins de îngrijorare, văzându-l pe, fiul său, gol puşcă, dându-şi drumul în apă, înarmat cu un cuţit. Tânărul îşi primejduia viaţa şi inima lui de părinte cu greu se lăsase înduplecată.

Dar George era plin de încredere în sine, îşi dădea bine seama că salvarea tuturor atârna de, el.

Ţărmul cădea drept în jos şi apa avea câţiva metri adâncime. Trebuia, deci, să înoate, şi era împiedicat s-o facă din pricina crengilor ce atârnau până la suprafaţa mării. Ajunse eu bine la capătul deschizăturii din desiş, unde se afla barca poliţiei.

Aceasta era la vreo şase metri de el şi George observă cu bucurie că nu era nimeni într-unsa. Se uită la stânga şi văzu doi poliţişti stând pe ţărm, cu spatele spre apa, aplecaţi printre crengile tufişului, iscodind cu privirea.

Probabil că aşteptau sosirea câinilor, astfel că nu va trece mult şi aceştia vor porni să descopere locul unde se ascunseseră urmăriţii. George trebuia, deci, să se grăbească, dacă ţinea să-i salveze pe ai săi.

Îşi umplu plămânii cu aer, apoi se afundă în apă, înotând spre barca cu motor. Deşi apa sărată a mării îi ardea ochii, George îi ţinea totuşi deschişi, ca să vadă încotro merge. Ajunse cu bine sub carena bărcii şi ieşi la suprafaţă în dreptul pupei, unde era ascuns de privirile poliţiştilor.

Se înălţa, eu băgare de seamă şi privi peste marginea bărcii. Avusese noroc căci se afla în apropierea motorului şi tot acolo era şi conducta de benzină. Tânărul erou arunca o privire în jur, se ridică apoi cu totul şi peste câteva clipe era în barcă. Se lasă cu pântecele pe punte şi fără să stea mult pe gânduri se apucă de treabă. Cu ajutorul cuţitului pe care-l luase, tăie fără mare greutate conducta de arama. Nu se mulţumi, însă, numai cu atâta. Dacă se afla vreun mecanic iscusit printre poliţişti nu-i va fi greu să lege conducta la loc şi astfel motorul nu va fi lipsit de combustibil. De acea îl mai tăie într-un loc, şi scoase o bucată lungă de un metru din ea.

Mulţumit cu lucrul său, se pregătea tocmai să se înapoieze când observă că barca era prevăzută cu reflectoare, care se alimentau cu carbid. Aşadar se aflau şi tuburi de cauciuc. Orice mecanic se va gândi să înlocuiască repede bucata de conductă a motorului cu tuburile reflectoarelor. Aşa că trebuia să facă ce-o face şi să scoată motorul din funcţiune.

Nu putea să înainteze spre proră, unde se aflau reflectoarele, căci l-ar fi putu zări lesne poliţiştii. Apoi,

chiar dacă ar fi izbutit să îndepărteze tuburile de cauciuc, se găseau, probabil altele de rezervă.

Privirea, lui George se opri asupra carburatorului, deşurubă repede capacul şi scoase afară piesele. Aşa, acum motorul era cu neputinţă de întrebuinţat pentru câtva timp.

Vru să se îndepărteze, dar un nou gând îl opri în loc. Vasul acesta, fiind în serviciul statului, era, prevăzut cu piese de rezervă, pentru cazul când pornea la drum lung. Carburatorul, ar putea deci, reparat la iuţeală şi atunci toată munca lui ar fi fost zadarnică.

Fără să stea pe gânduri, George tăie toate cablurile care porneau cilindri şi magnetouri. Cu asta făcuse destul şi nu-i mai rămânea decât să fugă.

Înălţă capul cu băgare de seamă şi privi spre ţărm. Cei doi poliţişti de paza stăteau încă în poziţia de la început, cu spatele spre, apă. Dar George auzi dinspre tufiş lătrat de câini şi asta-l îndemnă să se grăbească!

Se ridică de tot în picioare şi întinse braţul spre marginea deschizăturii, unde bănuia că se află barca de aluminiu. Apoi arătă spre celălalt capăt al deschizăturii şi făcu repede câteva mişcări cu braţele, cum fac înotătorii. Vroia să dea de înţeles prin asta că va înota spre partea cealaltă, unde se va urca în barcă, la adăpostul privirilor poliţiştilor.

Spre marea lui bucurie, văzu că barca începu să alunece fără zgomot printre crengile tufişurilor. Petre se pricepea să vâslească repede.

Cu băgare de seamă George sări, peste marginea vasului şi se lasă în apă. Acum nu se mai afundă, ci înotă, la suprafaţă. Avea cel mult şase metri de înotat. Ajunse cu bine la punctul pe unde trebuia să treacă barca, dar deodată se auziră de pe mal strigăte puternice:

— Opreşte! Opreşte!

În aceeaşi clipă Petre începu să vâslească cu putere şi barca de aluminiu porni ca o săgeată. De pe mal, însă, detunară, împuşcături.

George se gândi cu spaimă că vreunul din ai săi ar putea nimeri tocmai când era aproape de salvare. Dar cei doi poliţişti erau prea uluiţi de ivirea neaşteptată a bărcii, pentru a mai sta să ochească. Trăgeau la nimereală.

După câteva clipe, barca trecu pe lângă George care se încleştă cu mâinile de margine şi ajutat de Petre sări înăuntru.

— Bravo, băiatule, halal să-ţi fie! zise Farrow. Văd după chipul tău strălucitor că treaba s-a făcut. În ce fel ai stricat

motorul?

George povesti pe scurt cele întâmplate.

— Drace! exclamă doctorul Bertram, zău că eu n-aş fi fost în stare. George, ai dovedit încă o dată că eşti un băiat inteligent şi îndemânatic, cum nu-s mulţi ca tine.

Tânărul răspunse cu modestie că nu făcuse decât, ceea ce ar fi făcut oricare altul în locul lui, apoi puse şi el mâna pe o lopată şi-i ajută lui Petre, care lovea apa nebuneşte.

Căpitanul şi doctorul Bertram dădură si ei o mână de ajutor, căci trebuia s-ajungă cât mai repede pe submarin, înainte ca poliţiştii să pornească în urmărirea lor cu altă barcă.

Se înţeleseră dinainte să se reîntoarcă pe întuneric în golful dosnic, unde se afla submarinul. Acum, nu le rămânea altceva, de făcut. Nu se puteau încumeta să se aciuieze pe undeva tot restul zilei, căci poliţiştii, ajutaţi de reflectoare, vor cerceta coasta şi în timpul nopţii, pentru a da de urma bărcii de aluminiu.

Era o mare îndrăzneală din partea lor să vâslească pe aici ziua în amiaza mare, căci se putea să fie descoperiţi de vreo corabie care trecea întâmplător, în drum spre portul apropiat.

Din fericire, pluteau, pe lângă tufişuri dese, ale, căror ramuri se aplecau până aproape de mare.

În sfârşit, ajunseră şi la golful ascuns în care se afla minunatul lor „Dox". Periscopul se înălţa din apă, ca la vreo zece centimetri. Îndată ce barca intră cu viteză în golf, submarinul se urcă la suprafaţă. Un om stătuse necontenit la periscop, deoarece primul ofiţer Rindow ţinuse seama şi de eventualitatea că tovarăşii săi s-ar putea întoarce înainte de vremea hotărâtă.

Câţiva marinari ieşiră imediat pe punte. Cele două baloane cu acid fură transportate în interior, barca de aluminiu fu dusă sus şi demontată.

După câteva minute totul, era în ordine, chepengul turnului fu închis, iar pompele puternice pompară apa în tancurile de balast. Submarinul se lăsă afund încetişor şi în curând nu se mai vedea decât periscopul ieşind la suprafaţa.

III
SCĂPAŢI CA PRIN URECHILE ACULUI

INGINERUL HAGEN luă imediat în primire cele două baloane cu acid, pentru a-şi pune în ordine acumulatoarele.

Submarinul trebuia să rămână până seara pe fundul golfului, iar în timpul nopţii urma să plutească la suprafaţă cu motoarele diesel, pentru ca în felul acesta acumulatoarele să se încarce din, nou.

La periscop stătea de veghe un om, care cerceta marea. Farrow porunci marinarilor însărcinaţi cu slujba aceasta să-i dea de veste imediat ce vor observa ceva suspect.

Trecuse vreo jumătate de ceas de la înapoierea
bărcii de aluminiu, când omul de la periscop comunică jos cu glas tare:

— Căpitane, văd corăbii şi o barcă cu motor.

Farrow se repezi la periscop şi zâmbi în felul lui, zărind, în barcă poliţişti. Barca părea escortată de
cele două corăbii.

Închise ochii, orbit de lumina puternica a soarelui care ieşise dintr-un nor şi nimerise cu razele puternice direct în lentila periscopului. Căpitanul îl trase îndată în apă, trebuind să fie cu băgare de seamă, căci se putea ca poliţiştii sau marinarii să-l zărească. Dădu ordin oamenilor să nu mai înalţe periscopul, apoi se îndreptă spre cabina acumulatoarelor, unde inginerul Hagen era ocupat.

— Vom putea merge câtva timp sud apă, dragă Hagen? Au destul curent acumulatoarele?

— Exclus, domnule căpitan. Mai avem atâta curent cât să putem pompa afară apa din tancuri.

— Hm! asta-i cam neplăcut, se prea poate ca periscopul să fi fost observat, când razele, au căzut pe lentilă. Aş dori să mă îndepărtez puţin de local, unde ne aflăm. Eii, dar n-avem încotro, trebuie să ne lăsăm în voia norocului.

Totuşi, căpitanul era oarecum neliniştit. Era aproape sigur că poliţiştii cercetaseră coasta cu toată atenţia, pentru a descoperi vreo urmă a bărcii dispărute. Nu cumva zăriseră strălucirea trădătoare a lentilei periscopului?

Dar în definitiv, ce voiau de la el? Avea doar dreptul să rămână pe fundul golfului, chiar dacă fostele Puteri aliate porniseră vânătoarea împotriva lui. Apoi îi dădu însă în gând că autorităţile olandeze ar putea presupune că face contrabandă cu submarinul său şi în cazul acesta, aveau

dreptul să-l silească să iasă la suprafaţă, pentru a supune vasul unei cercetări amănunţite.
De fapt, ar fi trebuit să-şi anunţe sosirea căpeteniei, portului Makassar, cum fac toate vasele. Deoarece n-o făcuse, era în dreptul lor să-l bănuiască de contrabandă şi să-l tragă la răspundere.

Poate că totuşi va reuşi să iasă la suprafaţă când se va întuneca şi să se sustragă urmăririi.

Încercă să se liniştească în felul acesta, dar mereu îi revenea gândul că îl ameninţă o mare primejdie, din cauza periscopului trădător. Se sfătui cu Rindow, expunându-şi temerile pe care le avea; primul ofiţer zise râzând:

— Domnule căpitan, peste patru ceasuri se întunecă. Cum ne vor putea opri două corăbii şi o barca cu motor? Vom ieşi la suprafaţă şi vom porni la drum, fără să ne sinchisim de ele. Să mai aşteptăm două ceasuri, până ce soarele se va lăsa spre apus, apoi vom scoate periscopul afară şi vom vedea cum stăm. Dacă ne va ameninţa într-adevăr vreo primejdie vom avea timp atunci să ne sfătuim.

— Hm! la drept vorbind, aşa ar fi, răspunse căpitanul, dar inima îmi spune că am păţit-o de data asta. Ei şi! Nu-i un motiv să ne pierdem curajul, am fost noi şi în situaţii mai primejdioase şi cu toate astea ne-am priceput să ieşim cu faţa curată.

— Voi dispune să se servească cina mai devreme, zise Rindow, căci îndată ce se va întuneca vom avea de lucru. E păcat, totuşi, să nu ne putem schimba locul acum, adăugă el, gânditor, căci dacă periscopul a fost observat, poliţiştii nu se vor da în lături să cerceteze fundul golfului. Ne aflăm la o adâncime de douăzeci de metri, de văzut nu ne pot vedea, dar au ei alte mijloace să stabilească unde ne aflăm.

— Nu ne-am putea înălţa cu vreo doi metrii? întrebă Farrow, îngrijorat. Poate că vreun curent prin golful ăsta, care ne va împinge ceva mai departe. M-am gândit şi eu că vor încerca să sondeze fundul golfului. Au şi dreptul să ne silească să ieşim la suprafaţă, de vreme ce ne bănuiesc de contrabandă.

— Mă duc să vorbesc cu Hagen, domnule căpitan, zise primul ofiţer. Aici stăm pe nămol, dar e aproape sigur că e vreun curent mai sus.

După câteva minute pompele goliră o cantitate de apă din tancuri, până ce submarinul se ridică vreo doi metri. Când zgomotul pompelor încetă, Farrow şi Rindow observară cu încordare barometrul, în cabina de comandă.

— Ah! minunat! exclamă deodată Rindow. Barometrul, care indică exact, oscilaţiile vasului şi situaţia sa în apă, se mişcase uşor, dar ăsta era un semn că submarinul fusese prins de un curent.

Încotro va târî monstrul de oţel nu puteau şti. Nu ştiau nici dacă se apropiau de ţărm sau erau duşi spre larg. În orice caz, îşi schimbau poziţia şi asta era lucrul principal pentru moment,

Trecu o jumătate de ceas. Aparatul oscila relativ des, dovadă că curentul era destul de puternic. Deodată simţiră o smucitură şi în aceeaşi clipă Farrow şi Rindow strigară într-un singur glas:

— Ne-am împotmolit!

Aşadar, curentul târâse submarinul spre ţărm. Farrow chibzui câteva clipe apoi zise:

— E mai bine aşa. Cred că ne-am îndepărtat o bună bucată de locul de unde eram înainte. Poliţiştilor nu le va mai da prin gând să ne caute în apropierea ţărmului. Vom rămâne aici liniştiţi până se va înnopta de tot. Suntem la optsprezece metri adâncime. Şi atât e de ajuns.

— Eu aş propune să înălţăm periscopul, domnule căpitan, zise Rindow. Poate că ne găsim într-un punct unde soarele nu ne mai pot ajunge.

— Hm! m-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow. Să încercăm, cu nădejdea în Cel de sus.

Periscopul fu înălţat cu băgare de seamă. Căpitanul privi cu încordare prin el, tot înălţându-l centimetru cu centimetru. Apa devenea tot mai limpede în faţa câmpului vizual. Acum periscopul atinse aproape suprafaţa şi tot mai încet învârtea căpitanul roata cu ajutorul căreia era ridicat periscopul.

În cele din urmă ieşi cu totul deasupra apei, şi atunci Farrow se încredinţa de două lucruri: în primul rindea fuseseră târâţi o bucată bună spre ţărm, şi în al doilea rând că pe locul unde se aflase înainte dădea târcoale barca cu motor.

Deoarece razele soarelui nu mai cădeau în punctul în care se afla submarinul, Farrow putut să-şi îndrepte fără frică periscopul spre barca cu motor. Şi atunci văzu că poliţiştii făceau sondajul în golf, ceea ce însemna că tot zăriseră lentila periscopului.

Spre a nu se expune din nou primejdiei, căci era posibil ca unul din poliţişti să descopere întâmplător periscopul, Farrow îl trase în apă.

— Admirabil! exclamă Rindow când căpitanul îi povesti cele văzute. Acum rămânem liniştiţi aici până se vă lăsă întunericul, apoi vom porni la drum.

— Ia dumneata comanda, iar eu mă duc în sala, de mâncare. Cred că George se află cu musafirii noştri. Domnişoara Jeanette Roule şi Julien Petit au trecut|prin multe, şi ştiu prin câte vor mai trece, până se vor vedea la adăpost sigur cu comoara lor. Nici prinţul Ghasna cu fiică-sa nu se vor putea plânge că s-au plictisit.

— Dar ţineau cu orice preţ să meargă cu submarinul, răspunse Rindow, zâmbind. Aventuri au căutat, aventuri au găsit.

Căpitanul îl găsi într-adevăr pe George în sala de mâncare, împreună cu musafirii submarinului. Doctorul Bertram, care se afla şi el acolo, povestea tocmai despre fapta vitejească a lui George, datorită, căreia scăpaseră de urmărirea poliţiştilor olandezi.

Frumoasa Sanja îşi privi iubitul cu atâta admiraţie, încât tânărul se înroşi până în albul ochilor. Prinţul Ghasna şi căpitanul Farrow priviră zâmbind la copii lor. Cât de frumoasă era această dragoste nevinovată!

Căpitanul comunică, în câteva cuvinte musafirilor săi în ce situaţie se aflau; Din principiu spunea întotdeauna adevărul, oricât ar fi fost de neplăcut. Oaspeţii săi aveau nervi tari şi afară de asta ţinea să le atragă atenţia asupra primejdiei care-i ameninţa, pentru ca să ştie ceri aşteptau.

Numai că situaţia nu era atât de gravă pentru moment, ca să existe motiv de îngrijorare, şi oaspeţii primiră vestea cu multă linişte şi sânge rece. Prinţul Ghasna zise:

— Eu cred totuşi, domnule căpitan, că oamenii aceştia nu ne pot face prea mult rău. Ce au să facă daca vei porni cu submarinul pe întuneric? Cu tunul nu au dreptul să te oprească. Da ia apune mai bine ce părere ai d-ta despre chinezul acela Fu Nang şi de timonierul său Morton, căruia i-a luat graiul după cum ne povesteşte doctorul Bertram?

— Din faptul că i-a luat graiul, strângându-l de beregată, deduc că Morton vorbise prea mult cu privire la birtul singuratec din arhipelagul Spermonde. Poate că Fu Nang se temea să nu mai spună şi altele într-un moment de furie, de aici trag concluzia că există o legătură între Fa Nang şi birtul cu pricina,

— Tocmai ce voiam să spun şi eu domnule căpitan, răspunse prinţul. După cum ne-a istorisit doctorul, ai de gând să dai de rostul acestei taine?

— În orice caz, vreau să încerc, zise Farrow zâmbind. Oricum trebuie să trecem prin arhipelagul Spermonde, căci nu putem lua drumul obişnuit, care duce mai la sud de insulte. Cu prilejul acesta vom putea cerceta de aproape birtul acela şi poate avem norocul să vedem calcanul uriaş care s-ar putea arăta pe acolo.

— Hm! păcat că nu putem prinde monstrul, interveni doctorul. Ar fi o piesă rară pentru muzeu.

Cu prilejul, acesta Bertram ţinu o adevărată dizertaţie asupra calcanilor, care era atât de interesantă, încât ascultătorii regretară când Petre, împreună cu încă un marinar, deschise brusc uşa, aducând mâncarea.

Nu mai era mult până să se lase seara. Atunci se va vedea dacă poliţiştii olandezi vor fi în stare să ţină în loc „Dox"-ul lui Farrow.

Mâncară în grabă, apoi căpitanul se scuză faţa de musafiri şi se îndreptă spre cabina de comandă, urmat de George, care ţinea neapărat să fie în turn când submarinul va ieşi la suprafaţă.

Se scurse un sfert de ceas. Inginerul Hagen vesti că acumulatoarele fuseseră încărcate cu acid. În acumulatorul de rezervă avea atâta curent cât trebuia pentru pomparea apei din tancurile de balast.

Afară trebuia să se fi întunecat, de-a binelea. Căpitanul scoase periscopul la suprafaţă şi stabili că într-adevăr se înnoptase. Nu putea descoperi nimic in jurul vasului, căci cerul era acoperit cu nori şi apa era tot aşa de neagră ca şi cerul.

Dar de ambele părţi ale golfului, cam la o sută de metri depărtare do capătul lui văzu câteva puncte luminoase. Erau farurile celor două corăbii care escortau barca cu motor.

Aşadar, mai stăteau încă la pândă, însă la distanţă una de alta şi chiar dacă ar avea reflectoare pe bord, Farrow va cuteza să le înfrunte.

Încredinţându-se că nu-i ameninţă nici o primejdie prin apropiere, Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţă. Pompele puternice intrară în funcţiune şi goliră apa din tancuri. Vasul se ridică repede iar Petre se şi afla sub capacul turnului, pe care-l ridică in clipa în care submarinul atinse oglinda apei.

Aerul răcoros al nopţii era o adevărată binefacere. Căpitanul, George şi Rindow urcară şi ei în turn, în urma lor venind Jan Brike, tunarul, care zise cu glas sfios:

— Domnule căpitan, am stat atâta vreme sub apă, încât aş vrea să văd dacă tunurile mele n-au avut nimic de suferit.

Râzând, Farrow îi încuviinţă cererea, ştiind cât de mult ţinea bătrânul la „căţelele” sale, cum le botezase el.

Căpitanul dădu apoi o comandă în sala maşinilor şi vasul începu să alunece pe apă, îndreptându-se spre ieşirea golfului.

Farrow, George şi Rindow cercetară marea cu ocheanele de noapte. Afară de cele două corăbii, la dreapta şi la stânga lor, nu se mai vedea nimic.

— Ciudat! murmură Rindow, ce gânduri or fi având? Trebuie doar să-şi închipuie că vom căuta s-o ştergem pe întuneric.

— Poate presupun că ne-am îndepărtat pe sub apă, de vreme ce nu ne-au găsit în golf, îşi dădu cu părerea George.

— Ei ştiu că am cumpărat acid şi îşi vor fi spus... Ah! ce-a fost asta?

Submarinul se lovise de o piedică elastică, probabil de o funie, pe care prora ascuţită o tăiase desigur. Dar funia aceasta trebuie să fi fost în legătură cu o instalaţie de semnalizare, căci acum se auzeau de pe ţărm strigăte.

În acea clipă, reflectoarele de pe cele doua corăbii intrară în funcţiune, îndreptându-şi luminile asupra submarinului.

— Opreşte, căpitane Farrow! răcni un glas poruncitor. Nu poţi înainta. Priveşte înaintea dumitale, sus în plasă atârnă explozibile care îţi vor sfărâma vasul în bucăţi dacă vei încerca să treci mai departe. Predă-te, eşti arestat!

Cele două reflectoare îşi micşorară câmpul de raze şi luminară la vreo cincizeci de metri de submarin o plasă mare de pescari, care fusese atârnată între cele două corăbii şi care ieşea acum încetişor din mare. În plasă erau fixate numeroase mine explozive, care ar fi fost în stare să sfarme submarinul în mii de bucăţi.

— Predă-te! Se auzi din nou glasul. Eşti bănuit de contrabandă. Am un mandat împotriva dumitale şi a echipajului şi mai am însărcinarea să-ţi distrug vasul. Guvernul olandez va aproba cererea noastră de extrădare.

— Aba, sunt englezii! exclamă Farrow. Au fost înarmaţi în mod special pentru vânătoarea asta împotriva noastră. Acum am căzut cu adevărat în capcană. Nu vreau să întrebuinţez forţa, altminteri aş putea să bombardez cele două corăbii. Hm! cred că n-avem încotro, trebuie să ne predăm.

— Domnule căpitan, omul vorbea englezeşte, dar eu am impresia că am recunoscut glasul lui Fu Nang. Te pomeneşti că este în solda englezilor! Dar acesta nu-i un motiv să ne lăsăm prinşi, zise doctorul Bertram.

— Căpitane Farrow, te predai sau nu? se auzi din nou vocea.

— Domnule căpitan, spune nu, strigă Jan Brike de la proră. Am pus tunul la punct şi voi face p spărtură în plasă.

— Jan, zise Farrow vesel, apoi, ridicând glasul: Fu Nang, nu mă poţi opri. Jan, foc!

Granata vâjâi prin aer. O coloană înaltă de flăcări ţâşni în faţa submarinului şi văzduhul fu cutremurat de explozia şirurilor de mine din plasa adversarului.

Prin faptul că explozibilele erau la mică distanţă între ele, explozia se transmisese la celelalte şi coloanele de flăcări se întinseră de ambele, părţi ameninţând corăbiile.

— Înainte cu toată viteza! Răcni Farrow în sala maşinilor.

Motoarele începură să duduie şi vasul porni ca o săgeată spre spărtura pe care o făcuse Jan Brike în plasă şi care se lărgea din clipă în clipă, înghiţită de flăcări...

Reflectoarele celor două corăbii se îndreptară imediat asupra bărcii. În aceeaşi clipă încetară exploziile minelor din plasă, căci Fu Nang, prudent, nu le aşezase prea aproape de corăbii,

Jan Brike, îndreptă o dată ţeava tunului spre dreapta, apoi spre stânga şi ameninţarea ăsta mută, văzută la lumina reflectoarelor, fu înţeleasă imediat.

După un sfert de ceas de goană nebună, Farrow spuse să se oprească compresoarele. Cu viteză redusă, minunatul submarin se îndreptă spre arhipelagul Spermonde.

IV
CALCANUL

PÂNA LA CELE DINTÂI INSULE ale arhipelagului Spermonde avem cel puţin cincizeci de kilometri, zise Farrow tovarăşilor săi din turn. Acum vom merge cu viteză redusă, căci trebuie să ne oprim din insulă în insulă, ca să dăm de birtul cu firma „La Calcan”.

— Se prea poate să întâlnim în dram corabia lui Fu Nang, Zise doctorul Bertram. Dacă este într-adevăr vreo legătură între el şi birtul singuratec de acolo, ar fi firesc să se ducă să-i facă o vizită. Şi nădăjduim că vom întâlni şi calcanul uriaş.

— Asta se pare să te intereseze mai mult ca orice, zise Farrow râzând. Eu însă n-aş dori să dau ochii cu dânsul când ne vom afla într-una din bărcile noastre, de aluminiu! Acum, să orânduim paza de noapte, pentru ca să ne putem odihni cu schimbul. Cine ştie ce primejdii ne mai aduce ziua de mâine!

— Fu Nang pare să fie într-adevăr un adversar foarte periculos, zise Rindow. Chestia, cu plasa minată e o dovadă de viclenie asiatică ce zace într-unsul. Apoi, sunt încredinţat că stă în raporturi bune nu numai cu guvernul olandez, ci şi cu englezii. Nu cred să fi vrut să ne sperie numai când ne-a ameninţat cu mandatul de arestare şi cererea de extrădare.

— Eu, drept să vă spun, nu pot să cred că englezii, atât de mândri de felul lor, să lege tovărăşie cu un chinez, răspunse Farrow. După părerea mea, a vrut numai să ne sperie pentru ca să ne predăm mai uşor. Ce şi-o fi spus ticălosul, când l-am strigat pe nume? Ei, vom vedea noi cum stau lucrurile, când vom mai da ochii cu dânsul. Deocamdată sa orânduim paza de noapte.

Lucrul se făcu repede şi tovarăşii se despărţiră, ducându-se în cabinele lor.

Brun, ofiţerul secund, care avea ultimul schimb înainte de ivirea zorilor, dădu buzna în cabina lui Farrow.

— Domnule căpitan! strigă el, o corabie a trecut aproape de tot de noi. I-am predat lai Plundow cârma, cu indicaţia să urmărească vasul. Am bănuit că este vorba de corabia lui Fu Nang.

— Bravo, Brun! strigă căpitanul sărind din hamac; Acum nu vom avea mult de căutat ca să găsim insula. Cât este ceasul?

— Mai este o jumătate de oră până la ziuă.

— Bine, sunt gata îndată. Întreabă-l, te rog, pe inginer dacă acumulatoarele sunt destul de încărcate pentru ca să putem duce un timp sub apă, căci nu trebuie să fim văzuţi cu nici un chip de corabie.

Brun părăsi cabina şi Farrow se îmbrăcă în grabă. Când intră în turn, respiră cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii. Plundow salută, arătă cu mâna înainte şi zise:

— Acolo e, domnule căpitan. Am dat ordin ca motoarele să-şi sporească viteza, căci acela aleargă, nebuneşte. Trebuie să cunoască bine labirintul de stânci de pe aici. Eu n-aş prea cuteza în timpul zilei să merg cu astfel de viteză printre gherdapurile care se ivesc la orice pas. Dar lasă că mă ţin eu după dânsa şi nu ni se poate întâmpla nimic.

Căpitanul era totuşi, neliniştit, când îşi roti privirea în jurul său. La dreapta şi la stânga se zăreau gherdapuri lungi şi late, care constituiau o primejdie mare pentru submarin. Clătinând capul, el zise timonierului:

— Va trebui să ne afundăm, Plundow. Poate că sub apă pericolul e mai mic.

— Hm! ştie Dumnezeu, răspunse marinarul, gânditor: Totuşi! Viteză redusă la maşini! strigă el în acustic, curmându-şi vorba.

Corabia din faţa lor îşi micşorase viteza.

— Ah! exclamă Farrow, te pomeneşti că sunteţi aproape de ţinta. Aha, acolo se zăreşte.. o insulă probabil că e chiar aceea pe care o căutam.

Secundul Brun sosi în turn.

— Acumulatoarele sunt încărcate, domnule căpitan, zise el. Putem călători sub apă câtva timp.

— Acum poate nu va mai fi nevoie, zise căpitanul. Cred că suntem la ţintă şi va trebui să ne lăsăm la fund..

— Domnule căpitan, interveni Rindow, în cazul acesta va fi nevoie să ne căutăm un colţişor liniştit printre stânci, căci aici, pe drumul navigabil, nu trebuie, să rămânem, deoarece s-ar putea să fim acostaţi de corabie când se va înapoia.

— Ai dreptate, Rindow, răspunse Farrow. Uite acolo, insula pare să aibă un golf adânc, în care ne putem ascunde. Îndată ce vom ieşi din drumul navigabil, ne lăsăm la fund.

Peste cinci minute se zăriră forma unei insule. Corabia dispăruse în spatele ei. Farrow luă cârma, şi dădu comanda de scufundare. Era şi timpul, căci de-abia dispăru turnul sub apă, şi zorile se iviră brusc, cum se întâmplă de obicei la tropice.

Submarinul se lăsă la zece metri sub apa şi Farrow zări în periscop corabia, care ancorase în faţa unui golf larg. O

barcă fu lăsată la apă. Fu Nang, pe care căpitanul îl recunoscu bine, coborî în ea, apoi apăru la parapet Morton, care ducea în braţe o legătură grea, coborî şi el în barcă.

Farrow fu străbătut de un fior când văzu că Uriaşul Morton răspundea chinezului doar prin gesturi schimonosindu-şi faţa în chip groaznic şi făcând mişcări disperate cu braţele. Aşadar, Fu Nang nu minţise, spunând că timonierul său nu va mai vorbi niciodată.

Farrow dădu din cap gânditor. Morton acesta trebuie să poarte o ură de moarte stăpânului său, care îl nenorocise pe toată viaţa, şi numai motive foarte puternice îl puteau îndemna să rămână alături de el. Aceste motive n-ar putea fi decât de natură criminală.

Corabia se afla la vreo cincizeci de metri de submarin. Morton îndreptă barca spre ţărm. De-abia acum îşi aţinti Farrow privirea într-acolo şi zări îndată coliba ascunsa pe jumătate în, desiş, deasupra căreia atârna o tablă pe care era zugrăvit un calcan ţepos.

Când barca opri la ţărm, Fu Nang sări imediat pe uscat şi se îndrept spre ciudatul birt, urmat de Morton, care purta pe braţe pachetul greu, de formă lunguiaţă.

Uşa colibei se deschise şi un chinez pipernicit se ivi în prag. Se înclină de câteva ori până la pământ în faţa lui Fu Nang, se dădu în lături din uşă şi negustorul păşi înăuntru. Morton şi birtaşul îl urmară.,.

În turnul submarinului veniseră în vremea asta cei doi ofiţeri, George, Hagen şi oaspeţii străini. Farrow le comunică cele văzute, adăugind:

— Acum ne vom aşeza undeva pe fund, până se va îndepărta corabia, Apoi voi porni cu o barcă spre birt. Fireşte că va trebui să ieşim la suprafaţă, la stânga golfului, ca să nu ne poată vedea chinezul acela pipernicit...

Periscopul fu tras înăuntru, căci se putea să-l vadă marinarul de pază de pe puntea corăbiei.

Cu viteză redusă, Vasul porni apoi spre capătul de sud al golfului. Farrow calculase bine distanţa, căci atunci când dădu comanda de oprire şi înălţă din nou periscopul văzu că se afla la cel mult zece metri de golf. Apa era aici întunecată, datorită ramurilor ce se aplecau deasupra ei, astfel că nu era primejdie să ţină periscopul la suprafaţă şi să observe corabia, care se afla la vreo şaizeci de metri pe dreapta lor.

După o jumătate de ceas, barca în care se afla Fu Nang şi Morton se ivi iar, îndreptându-se spre corabie. Marinarul de pe punte lăsă jos o scară de frânghie, pe care Fu Nang se

caţără ca o pisică, urmat de Morton, care de data asta era fără pachet.

Farrow mai aşteptă un ceas până ce corabia se îndepărtă de tot, apoi ridică submarinul, la suprafaţă. Acum avu mult de furca cu echipajul, căci toţi voiau să meargă pe uscat. Farrow hotărî că în afară de el, va merge numai George şi Petre.

— Ne vom da drept naufragiaţi, al căror vas a eşuat pe undeva prin sudul acestei insule, zise el. Asta e mai puţin bătător la ochi şi nu trebuie să fim prea mulţi în barcă, deoarece corăbiile care vin de obicei pe aici au echipaj redus.

— Domnule căpitan, zise Rindow, sunt de părere să vă urmăm sub apă, până vom putea observa birtul din capătul golfului, unde am stat mai înainte, în felul acesta vă vom putea veni în ajutor la nevoie.

— Bine, dragă Rindow, răspunse căpitanul, după câteva clipe de chibzuială. Dar încă ceva: dacă se va întâmpla ca barca noastră să fie distrusă de vreun accident, vino după noi cu doi tovarăşi, care rămân la alegerea dumitale,

— Ah! te gândeşti la calcanul uriaş? întrebă doctorul. În cazul acesta va trebui să mă iei pe mine, dragă Rindow. Dar dacă monstrul s-ar găsi într-adevăr pe aici, ar fi atacat cu siguranţă barca chinezului.

— Nu m-am gândit numai la calcan, răspunse Farrow. S-ar putea ca Fu Nang să fi întins ceva curse, care să împiedice pe musafirii nepoftiţi să viziteze birtul misterios.

— A, uite că barca e gata montată. Coboară, George, şi dumneata ne vei urma, Rindow. Te rog însă să fii prevăzător nu înainta prea mult.

— Voi face cum e mai bine, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

De-abia se îndepărtă barca de aluminiu şi el dădu comanda de afundare.

Petre, vâsli încetişor de-a lungul desişului. Farrow orânduise lucrurile în felul acesta, pentru ca să dea impresia că au un drum lung în urma lor şi sunt obosiţi. Astfel socoteau să îndepărteze bănuielile chinezului. Când ajunseră la capătul golfului şi zăriră coliba cu calcanul pe firmă, căpitanul strigă tare, jucându-şi rolul de minune:

— Camarazi, văd acolo o casă. Ah! pare să fie un birt. Ura! suntem salvaţi!

Vorbise în englezeşte, socotind că chinezul pricepea limba. Când Petre îndreptă barca spre ţărm, uşa colibei fu

deschisă brusc şi micul chinez tresări, zărind pe-cei trei bărbaţi.

— Alo! strigă Farrow spre el. Suntem naufragiaţi. Se găseşte ceva de mâncare la a-ta?

— Da, Mister, vă ofer îndată, spuse chinezul.

Dispăru în colibă şi căpitanul se adresă zâmbind tovarăşilor săi:

— Deocamdată stăm bine. Acum putem cerceta coliba, fără să dăm de bănuit. Nu prea cred să vină vase pe aici, după cum susţinea Morton. Birtul acesta serveşte pentru cine ştie ce afaceri misterioase.

Barca se afla la vreo douăzeci de metri de ţărm când George, care întoarse capul întâmplător, scoase un ţipăt de spaimă şi răcni la Petre:

— Repede!

Fără, să se întoarcă, Uriaşul lovi apa cu putere, încât barca fu azvârlită înainte. În clipa următoare o izbitura grozavă pe marginea din spate a bărcii, o afunda în apă.

Ceea ce văzuse George ivindu-se din mare era o coadă uriaşă de calcan cu ţepi ascuţiţi. Dacă nu i-ar fi atras atenţia lui Petre şi dacă acesta n-ar fi vâslit cu putere, coada grozava ă monstrului ar fi izbit drept în mijlocul bărcii, şi atunci cei din barcă ar fi fost pierduţi. Dar şi aşa se aflau într-o situaţie primejdioasă. Un calcan care cu o simplă lovitură de coadă poate afunda o barcă cu trei persoane trebuie să fie atât de mare, încât lesne ar putea înghiţi un om. Când ieşiră din nou la suprafaţa apei, începură să înoate din răsputeri spre ţărm. Ajunseră cu bine şi priviră înapoi înfioraţi. Barca se afundase, făcută praf de izbitura aceea grozavă.

— Ciudat, zise George, palid încă de spaima prin care trecuse. Nu se mai vede nici urmă de calcan, deşi apa nu-i deloc adâncă. Să se-fi îndepărtat atât de repede?

— A fost într-adevăr calcanul, întrebă Farrow. Nici nu am avut timp să întorc capul, atât de repede s-a întâmplat. Ne-ai salvat încă o dată viaţa, George.

— Domnule căpitan, dacă nu m-a înşelat auzul, izbitura a avut un sunet metalic, zise Petre. Să aibă monştrii, aceştia o coadă atât de tare?

— Ştie Dumnezeu, dar ai dreptate, răspunse Farrow. Suna de parcă o bară metalică ar fi lovit barca. Hm, cine ştie ce taină s-o fi ascunzând pe aici! Să-l anunţăm acum pe Rindow.

Se aşeză în faţă lui Petre, care-i servi de adăpost ca să nu-l vadă chinezul din birt şi făcu semnalele convenite spre

mare.

— Acum să aşteptăm urmarea, zise el apoi. Începutul a fost deştul de bun. Nu vom putea spune că n-am întâlnit şi un calcan în aventurile noastre.

Toţi trei, se îndreptară spre birt. Când ajunseră la câţiva paşi de intrare, chinezul apăru cu o măsuţa, pe care se aflau castroane şi căni de lut.

— Mister vor binevoi să mănânce în aer liber, zise el cu zâmbetu-i asiatic. Coliba mea e prea murdară pentru boieri.

Aşeză masa, la câţiva metri de intrarea birtului şi se pregătea să se întoarcă în casă, când băgă de seamă că Farrow şi tovarăşii lui erau uzi leoarcă, întoarse repede privirea spre mare şi întrebă speriat:

— Mister, unde a rămas barca d-voastră? De ce sunteţi aşa de uzi? S-a arătat din nou...?

Amuţi şi privi întrebător, spre căpitan.

— Da, zise acesta, s-a arătat din nou. De aceea atârnă aici chipul asta de tabla, pentru că pe ţărm locuieşte fratele său, monstrul?

— Fratele? făcu chinezul uimit. Cum ponte fi un monstru viu frate cu un chip de tablă? Aveţi totuşi dreptate, Mister, urmă el, calcanul se aţine adesea pe lângă ţărm. De câte ori ancorează vreo corabie prin golf, tremur de frică să nu cadă vreun marinar pradă dihaniei. De aceea aş dori să mă şi mut de pe aici.

— Cu alte cuvinte, a înghiţit şi oameni, dihania? întrebă Farrow, foarte interesat.

— Din nenorocire, aşa e Mister, răspunse chinezul, cu o plecăciune adâncă. Până acum a sfărâmat trei bărci şi i-a ucis pe oamenii de pe acestea. A fost chiar o barcă a poliţiei printre ele.

Se înclină iar şi se îndreptă spre colibă:

— Mă duc să aduc scaune pentru d-voastră.

— Drace! Cum văd eu e foarte interesant pe aici! zise Farrow. Suna ca un fel de ameninţare când spunea de barca poliţiei care a fost nimicită de calcan. Hm! trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Dar bine tată, ce vină are bietul chinez, dacă monstrul a sfărâmat o barcă a poliţiei? întrebă George. Nu era s-o păţim şi noi la fel?

— Multe vrei tu să ştii, băiatule, răspunse Farrow gânditor. Poate că tot există o legătură între chinezul de aici şi monstrul din mare. Acum să ne aşezăm la masă. Fiţi cu băgare de seamă, însă nu vă atingeţi de mâncare şi băutură.

George mai vru să pună câteva întrebări, dar chinezul tocmai ieşea pe uşa colibei.

V
O TAINĂ ÎNGROZITOARE

ADUSE TREI SCĂUNAŞE DE TRESTIE pe care le puse în jurul mesei. Farrow se aşeză în aşa fel, încât să aibă sub ochi intrarea colibei. În castroane se afla mâncarea obişnuită prin insulele Pacificului: orez cu carne de cocoş. Cănile erau umplute cu vin de palmier.

Când chinezul se îndepărtă, vărsară încetişor vinul pe jos, apoi Petre scormoni la repezeală pământul cu piciorul şi îngropa mâncarea în gaură.

Când birtaşul se înapoie după câtva timp, străchinile şi cănile erau goale. Chinezul zâmbi şi dădu din cap, iar Farrow îi răspunse râzând:

— Bun a fost! Dar ia spune: cum am putea pleca de pe insulă? Nu-i rost să vină vreo corabie pe aici, care să ne ducă la Makassar?

— În ultimul timp au trecut prea puţine corăbii, răspunse birtaşul, strângând vasele de pe masă. Puteţi însă rămâne câtva timp la mine dacă vă cere inima. Poate să vină în curând o corabie, căci aştept merinde de la Makassar, pe care mi le trimite marele negustor de acolo, Fu Nang. Poate că-l cunoaşteţi şi dumneavoastră?

— Fireşte că-l cunoaştem, răspunse Farrow cu bucurie prefăcută. În cazul acesta stăm bine. Dar în ce fel vom omorî timpul până atunci? Vânătoare nu se face pe aici?

— Nu, Mister, golful este însă un loc cât se poate de bun pentru pescuit.

— Foarte mulţumim, răspunse Farrow, râzând. N-aş mai vrea să mă întâlnesc cu calcanul. Trebuie să fie a dracului de mare dihania. Când ne-a izbit cu coada barca, parcă ar fi fost un drug de fier şi nu o coadă de calcan. Apoi m-a mirat faptul că a dispărut atât de repede. Ar fi trebuie să simţim mişcările trupului său uriaş, căci ne aflam deasupra lui. Ha! mai că-mi vine să cred că era numai coada acolo...

Chinezul zâmbi şi el, dar căpitanul zări în ochii lui o expresie de spaimă şi bănuială. Îşi reveni repede însă şi zise:

— Vă puteţi culca în nisipul fierbinte pentru ca hainele să se usuce repede. Somnul v-ar prii după spaima pe care aţi tras-o cu calcanul şi naufragiul. Vă doresc somn lung şi uşor, domnilor.

Se îndreptă spre colibă, ducând vasele cu el. Farrow se ridică, făcu un semn tovarăşilor săi şi merse câţiva paşi spre

spatele casei. Se aşeză pe nisipul cald. George, Petre se lăsară lângă el şi căpitanul şopti:

— Acum ştiu cu cine am de-a face. În mâncare sau în vin era otravă, cu care voia să scape de noi. Nu degeaba ne-a dorit „somn uşor”, şmecherul! Cu asta s-a trădat. Hai să ne întindem pe nisip şi să ne prefacem că dormim.

Înainte de a se întinde, Farrow privi deasupra golfului şi zări periscopul. Făcu câteva semne liniştitoare, apoi toţi trei se întinseră în nisip şi închis seră ochii pe jumătate.

Zărind pe cei trei oameni nemişcaţi, spuse:

— Ei, Mister, cum v-a priit mâncarea şi băutura? Ha, ha! somnul vostru va ţine cam multişor. În apa e însă mai rece şi apoi mai e calcanul. Hi, hi! deşteptul acela de colo pare să fi bănuit ceva, noroc c-a mâncat şi el. Altfel ar fi trebuit să întrebuinţez praful meu care costă cam mult. Mult are să se bucure Fu Nang, i-am salvat încă o dată taina. Acum să-i arunc in apă.

Îl apucă pe George de picioare şi-l târî de-a lungul ţărmului. Mergea fără să bănuiască nimic şi nu văzu că George scosese revolverul, iar Farrow şi Petre se ridicară pe nesimţite. Uriaşul se luă cu paşi mari după el.

Când fu aproape de tot, chinezul auzi zgomot de paşi în spatele lui şi se întoarse repede. Ca fulgerul vârî mâna dreaptă in mâneca largă a braţului stâng, dar în aceeaşi clipă se auzi o împuşcătură şi braţul chinezului căzu în jos. Apoi, Petre, care se apropiase de tot, îi repezi pumnul sub bărbie, nemernicul se rostogoli ca o minge şi fu cât pe aci să cadă în mare.

— De ce ai tras, domnule George? întrebă Uriaşul. Ce zor aveai să faci asta?

— Da, zise Farrow, care se apropiase şi el, puteai să economiseşti glonţul, dragă George.

— Cred că împuşcătura mea a fost foarte folositoare, răspunse George zâmbind. N-aţi auzit că blestematul ăsta vorbea de o otravă foarte scumpă? N-aţi văzut mişcarea fulgerătoare spre mâneca stângă? Pun rămăşag că avea acolo o otravă, cu care voia să scape de noi în ultimul moment.

— Poate ai dreptate George, zise Farrow speriat. Am mai putea învăţa multe de la băiatul meu, Petre.

— Da, domnule căpitan, trebuie să recunosc şi eu, răspunse Uriaşul. Acum să-l facem cu desăvârşire nevătămător pe chinezul nostru.

— Petre, fii cu băgare de seamă! strigă George, când credinciosul servitor vru să apuce braţul stâng al birtaşului

care zăcea la pământ. Uiţi că are probabil otrava în mânecă. Mai bine lasă-mă pe mine s-o fac.

Îl dădu la o parte pe Uriaş, apoi suflecă cu atenţie mâneca chinezului şi arătă tatălui său şi lui Petre un borcănaş dintr-o sticlă foarte subţire, care conţinea un lichid verzui.

— Asta trebuie să fie o otravă grozavă, care te ucide în mai puţin de o clipă, zise el. Mai bine să distrugem borcănaşul.

Îl apucă cu multă băgare de seimă şi-l azvârli în mare. Spărgându-se, se auzi o pocnitură uşoară, apoi se ridică un nor verzui care se lăţi repede, dar fu împrăştiat de vânt.

Petre se aplecă atunci deasupra chinezului şi cu sforile pe care le avea în buzunar, îl legă fedeleş.

Farrow făcu un semn spre golf şi peste câteva momente submarinul se ridică la suprafaţă, capacul turnului fu deschis şi câţiva marinari se iviră cu diferitele părţi ale câtorva bărci de aluminiu.

Căpitanul şi însoţitorii săi aşteptară pe ţărm sosirea celor trei bărci, în care se aflau Rindow, doctorul, câţiva marinari şi oaspeţii submarinului care nu voiau să scape prilejul de a lua parte la această nouă aventura.

— Domnule căpitan, întrebă doctorul curios, a fost într-adevăr un calcan? Rindow l-a văzut şi spune că coada lui strălucea ca argintul. Asta nu se poate, căci calcanii au coada neagră. Sau poate o fi vreo specie necunoscută?

— Aşa cred şi eu, dragă doctore, răspunse căpitanul râzând. Poate că voi avea prilejul să vă prezint această specie, dacă bănuielile mele se vor dovedi întemeiate. Acum să pornim la cercetarea colibei, sunt curios să văd ce ascunde aici Fu Nang.

Se îndreptară cu toţii spre colibă şi când Petre vru să intre, George îl împinse în lături:

— Asta nu se poate, Petre, lasă-mă pe mine.

Înainte de a păşi pragul însă, cercetă cu băgare de seamă intrarea. Era a precauţiune îndreptăţită, căci îşi spunea că Fu Nang o fi căutat să-şi apere taina de musafiri nepoftiţi. Într-adevăr, descoperi o sârmă subţire, neagră, care de-abia se deosebea în pervazul de bambus al uşii. George se dădu un pas îndărăt, trase revolverul şi zise:

— Am văzut aici o sârmă, care-mi pare cam suspectă. Voi trage un glonţ într-unsa, apoi vom vedea ce se va întâmpla. Daţi-vă, însă înapoi, poate va fi nevoie să fugim repede.

Ridică arma, ţinti şi trase. Fusese o împuşcătură de maestru, căci sârma fu ruptă de glonţ şi în aceeaşi clipă izbucniră cu toţii în strigăte de spaimă. Prin faţa lui George

zbură în jos o matahală mare, grozavă, înfigându-se adânc în pământ. Era ... Calcanul de metal care servise de firmă şi de capcană în acelaşi timp. Vârful cozii lui ascuţite ar fi tăiat în două trupul omului pe care ar fi căzut.

— Trebuie să-l luăm ca amintire, zise George. A dracului capcană, n-am ce zice. Dacă aş fi pus piciorul pe prag, bucăţi m-ar fi făcut. Acum cred c-am scăpat de asemenea surprize.

— George, fii cu băgare de seamă! îl preveni Farrow. Eu cred dimpotrivă, că Fu Nang a pus în coliba asta mai multe capcane primejdioase. Mare taină trebuie să fie ce ascunde el aici!

— Fireşte că voi fi cu băgare de seamă, răspunse tânărul. Doctore, împrumută-mi lampa d-tale de buzunar, căci e întuneric al naibii în colibă.

Bertram îi dădu lampa şi George lumină mai întâi interiorul colibei, înainte de a pătrunde înăuntru. Era foarte simplu mobilată: într-un ungher un culcuş, un fel de dulăpior cu vase şi sticle în celălalt, o masă şi câteva scaune.

George îşi îndreptă atenţia deosebită asupra podelei. Aceasta era din pământ bătut, fără nici o crăpătură. Vreo trapă secretă, prin care ar fi putut cădea în adâncime nu se zărea.

Liniştit oarecum, George păşi cu hotărâre înăuntru, urmat de ceilalţi, afară de fete, pe care nu voiau să le expună la primejdii.

Coliba fu cercetată cu de-amănuntul, dar nu găsiră nimic suspect.

— Trebuie să existe vreun gang sau ieşire secretă, zise Farrow, căci mă întreb unde a rămas pachetul greu pe care l-a adus Morton?

Un marinar vesti că chinezul pe care-l lovise Petre era pe moarte şi-şi exprimase dorinţa să fie aşezat în culcuşul său, ca să-şi dea acolo sufletul.

— Fireşte, zise căpitanul, aduceţi-l înăuntru pe nenorocitul acela. O fi el criminal, dar în faţa morţii trebuie să-i respectăm dorinţa.

Muribundul fu adus pe braţe de doi marinari în colibă.

— Mister! gemu el zărindu-l pe căpitan, aşezaţi-mă pe pat şi lăsaţi-mă să mor în linişte acolo. De ce m-aţi omorât?

Marinarii vrură să-i îndeplinească dorinţa, dar George strigă în aceeaşi clipă:

— Staţi! Să cercetăm întâi culcuşul. Oricât ar fi fost de greu pumnul lui Petre, galbenii aceştia nu mor aşa de uşor.

Vrea probabil să ne împiedice să-i cercetăm culcuşul. Aşezaţi-l deocamdată pe un scaun şi ţineţi-l bine.

Chinezul bolborosi câteva cuvinte pe limba lui şi doctorul Bertram zise imediat:

— George, ai avut într-adevăr dreptate. Te-a înjurat de mama focului, dovadă că presupunerea ta este îndreptăţită. Aşa băieţi, se adresă el apoi marinarilor, în franţuzeşte, aşezaţi-l în apropierea ferestrei. Mă voi uita la chipul lui, în vreme ce va fi cercetat culcuşul. Poate că descopăr ceva după schimbarea feţei sale. George, să ne comunici tare, în englezeşte, tot ce vei găsi suspect.

Tânărul îndepărtă păturile cu care era acoperit culcuşul. Ieşi la iveală scheletul de bambus al patului care părea înfipt în pământ. Când atinse una din vergelele transversale, văzu că se învârteşte. Imediat strigă în englezeşte:

— Ah! cred că am găsit. Vergeaua din mijloc se mişcă şi voi încerca s-o scot din perete.

Fireşte că se feri s-o facă, aşteptând să audă dacă doctorul observase ceva din jocul feţei chinezului, într-adevăr, Bertram strigă:

— Stai, George, nu face asta. S-a speriat de moarte când ai amintit de vergeaua aceea.

Doctorul vorbise în franţuzeşte şi chinezul nu-l pricepuse. George zise acum în englezeşte:

— Nu, am aici altceva, voi încerca întâi ci asta. E vorba de o vergea lungă, în care e sculptat un calcan. Ah! cred c-o pot trage în sus.

— Aşa da! strigă Bertram, a făcut o mutră furioasă şi dezamăgită.

George trase cu putere de vergea şi zise:

— Aşa e, am dat de un chepeng. Ah! dar ce-i acolo jos?

Din încăperea pe care o, descoperise George se auzeau gemete înăbuşite şi zgomote uşoare. Îndreptă lumina în jos şi zări trei oameni, legaţi de mâini şi de picioare şi fixaţi de pereţii micii carcere. Erau o femeie şi doi bărbaţii europeni, cum recunoscu de îndată George după îmbrăcămintea în bună stare a femeii, căci bărbaţi erau numai în zdrenţe.

George rămase îngrozit de priveliştea pe care o avea înaintea ochilor. Comunică tovarăşilor săi ce descoperise şi cu greu izbuti căpitanul să-i potolească pe marinari, care voiau să-l spânzure pe chinez de un copac.

Petre îşi dădu drumul în carcera întunecoasă şi o dezlegă întâi pe femeie. Nenorocita, aproape leşinată, fu dusă în colibă, unde doctorul Bertram izbuti în curând s-o

liniştească. Mai greu merse treabă cu cei doi bărbaţi care se pare că petrecuseră mai mult timp în carcera înfiorătoare.

După mai multe sforţări, vrednicul doctor îi readuse la viaţă. Ei povestiră atunci că de multă vreme exista în Makassar o bandă de pungaşi sub denumirea Calcanul.

Unul din cei doi bărbaţi era chiar prefectul de poliţie, care lucrase cu sârguinţă la prinderea bandei. Când auzi că Fu Nang ar fi autorul acestei crime, aprobă din cap şi zise:

— Da, domnilor am bănuit asta. Cu puţin înainte de a fi prins şi când am pătruns într-o noapte, singur, în biroul lui să caut dovezi, am fost doborât de un individ uriaş, roşcovan.

— Acela a fost Morton, zise Farrow.

— Cui trebuie să mulţumesc pentru salvarea noastră? întrebă prefectul, care-şi mai revenise.

— Hm! nu ştiu dacă va fi plăcut, zise Farrow râzând, numele meu l-aţi auzit desigur şi veţi şti că sunt căutat de fostele puteri aliate. Sunt căpitanul Farrow.

— Ah! mă bucur din suflet că datorez salvarea mea unui om de valoarea dumneavoastră, răspunse prefectul cu însufleţire. Vreţi să ne duceţi la Makassar? Aş dori sa-l fac nevătămător pe Fu Nang şi asta cât mai repede.

— Fireşte că vă vom duce acasă, răspunse căpitanul.

Celălalt european, un negustor bogat şi tânăra doamnă al cărei soţ era de asemenea foarte bogat, mulţumiră şi ei călduros salvatorilor lor.

George însă nu-şi găsea liniştea din pricina calcanului.

— Tată, zise el, ai făcut unele aluzii privitoare la coada unui calcan uriaş, fără trup. Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Hm! Voiam şa spun că presupusul calcan nu e decât o apărătoare pe care şi-a fabricat-o Fu Nang, aşezând-o aici în mare. Apărătoare pentru chinezul nostru, dar sperietoare pentru străinii care ar dori să intre în golf. Dacă într-adevăr au fost sfărâmate corăbii de arma, aceea grozavă, printre care şi o barcă a poliţiei, asta n-aş putea s-o afirm.

— Ce-aţi spus? Ce-i cu barca aceea a poliţiei? întrebă prefectul curios. O barcă de-a noastră a dispărut în arhipelagul Spermonde, nu de mult şi au pierit toţi oamenii din ea.

Farrow îi povesti despre calcanul uriaş, văzut pe aici şi prefectul îl asculta cu atenţie.

George se declară mulţumit cu lămuririle tatălui său, apoi se întoarse în colibă, se apropie de chinez şi zise:

— Te voi lega acum aici, apoi voi înţepeni o funie de vergeaua patului şi după ce voi ieşi din colibă voi trage. În

felul acesta vei fi ucis.

Spunând acestea privise cu atenţie la chinez, dar ceea ce văzu pe chipul său nu era spaimă de moarte ci mai curând furie. Atunci îşi zise că nu e nici un pericol pentru dânsul şi apropiindu-se de pat răsuci vergeaua transversală, încolo şi încoace. Se auzi o trosnitură uşoară, apoi un chepeng mare se deschise în podea. Alături de carcera unde zăcuseră europenii se afla o a doua încăpere, ceva mai mare. Îndreptând lumina într-acolo, George văzu o maşinărie ciudată cu felurite curele şi sfori. Îl chemă pe inginerul Hagen, care-i explică imediat că acesta trebuie să fie mecanismul care scotea la suprafaţa mării coada de metal a calcanului. Îi lămuri totul cu de-amănuntul, apoi strigă celor de afară să privească cu atenţie înspre apă.

Când începu să tragă de una din curelele mecanismului, se ridică încetişor din mare coada unui calcan uriaş, apoi se afundă repede înapoi, zvârlind apa la mare înălţime. Lămuriseră şi taina aceasta. Căpitanul Farrow era foarte mulţumit de isprava sa, datorită căreia salvase de la o moarte groaznică trei oameni. Se îmbarcară cu toţii pe submarin şi spre seară ajunseră la Makassar. Prefectul şi cei doi europeni coborâră pe uscat, după ce-şi luară rămas bun de la mărinimoşii lor salvatori, cărora le mulţumiseră din nou.

Peste câteva săptămâni, Căpitanul Farrow citi într-o gazetă care-i căzuse întâmplător în mână că Fu Nang cu tovarăşii săi fuseseră spânzuraţi.

SFÂRŞITUL VOLUMULUI: TAINA CHINEZULUI

Noi şi interesante peripeţii întâmpinate de submarin în cursul călătoriei sale pe oceanul nesfârşit vor fi descrise în broşura următoare, intitulată:

JONCA ENIGMATICA

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER

12. CASTELUL DIN MARE

13. TAINA CHINEZULUI

14. JONCA ENIGMATICĂ

15. MONSTRUL SFÎNT

16. SATUL GROAZEI

17. DEMONUL FLUVIULUI

18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

19. PIRAŢII CRUCII

20. CORABIA-FANTOMĂ

21. CĂLĂREŢUL VALURILOR

22. GIONII DIN ŞUMATRA

Lei 100,–